

Sygn. akt III AUa 793/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko
Sędziowie:	SSO del. Ewa Czernecka-Kozak (spr.) SSA Agata Pyjas - Luty
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Ziarko

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **T. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy T. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt VIII U 45/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 793/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 grudnia 2013 roku

Wyrokiem z dnia 19 marca 2013 roku, sygn. akt VIII U 45/12 Sąd Okręgowy w Krakowie VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie T. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 18 listopada 2011 roku, znak:(...). Decyzją tą organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku nie wykazał co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił, że T. C. urodzony (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał okresy składkowe i nieskładkowe wynoszące co najmniej 25 lat. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, rozwiązał stosunek pracy. W trakcie zatrudnienia w Wojewódzkim (...)(następnie (...) Centrum (...)) w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do 30 listopada 1997 roku T. C. pracował na stanowisku kierownika zmiany. Podlegający mu pracownicy zajmowali się przetwarzaniem danych i ich drukowaniem. Na sali elektronicznego przetwarzania danych

występowało promieniowanie elektromagnetyczne, znajdowały się tam maszyny cyfrowe, czytniki kart i dysków. Wszyscy pracownicy byli zatrudnieni na stanowiskach operatorów. Używali drukarek młotkowych, które generowały duży hałas. W latach 1978 - 1982 pracowali w narażeniu na oddziaływanie pola magnetycznego z monitorów starego typu. Na zmianie pracowało 4-6 osób. Ubezpieczony nadzorował pracę operatorów, sprawdzał poprawność wydruków drukarek i pracował razem z operatorami. Ponadto zajmował się sprawami administracyjnymi (urlopy, premie). Z racji wykonywanego zatrudnienia otrzymywał dodatek szkodliwy do wynagrodzenia. Pracownicy nosili obuwie ochronne, gdyż na sali była klimatyzacja oraz bawełniane fartuchy by zapobiec elektryzowaniu się odzieży. W okresie od 24 sierpnia 1989 roku do 28 sierpnia 1990 roku T. C. przebywał na urlopie bezpłatnym. W tym czasie był delegowany przez Przedsiębiorstwo(...)do pracy na budowie w ZSRR.

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach osobowych wnioskodawcy, których autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a także na podstawie zeznań świadków U. W. i J. M. oraz zeznań wnioskodawcy uznając je za wiarygodne, spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd powołał treść art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227) oraz wskazał, że warunki przejścia na emeryturę przez wymienione w tych przepisach osoby określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które w załączniku stanowiącym wykazy A i B zawiera wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach. Sąd stwierdził, że spór w sprawie dotyczył tego, czy wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się co najmniej 15 - letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach a przede wszystkim czy pracę w szczególnych warunkach wykonywał w okresie zatrudnienia w Wojewódzkim(...)(następnie (...) Centrum (...)) w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do 30 listopada 1997 roku.

Sąd I instancji stwierdził, że T. C. nie wykazał, by w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do 30 listopada 1997 roku pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wymienionych w wykazie A w dziale XIV „Prace różne”, poz. 4 i 5, tj. prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia (poz. 4), prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia - w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych (poz.5) załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd wskazał, że odwołujący się w spornym okresie co prawda pracował w narażeniu na działanie pola elektromagnetycznego, jednak do uznania wskazanego okresu za pracę w warunkach szczególnych, konieczne byłoby wykazanie, że wykonywał wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w narażeniu na oddziaływanie pola elektromagnetycznego w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia. Sąd podkreślił, że nie każda praca przy użyciu pola elektromagnetycznego jest pracą w warunkach szczególnych, bowiem musi być ona wykonywana w strefie zagrożenia określonej w przepisach prawnych, które Sąd powołał. W oparciu o te szczególne regulacje Sąd Okręgowy wskazał, że pracą w warunkach szczególnych jest praca narażająca na działanie pola elektromagnetycznego w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz tylko wtedy, gdy wykonywana jest w obszarze spełniającym normatywne kryteria „strefy zagrożenia”. Wynika z tego, że nie każda osoba pracująca w narażeniu na działanie pola magnetycznego pracuje w szczególnych warunkach, albowiem narażenie to dotyczy ściśle określonego przez ustawodawcę oddziaływania w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz oraz wyłącznie w strefie zagrożenia. Sąd Okręgowy podkreślił, że ubezpieczony nie wykazał, aby sporny okres zatrudnienia należało zakwalifikować do warunków szczególnych z uwagi na stałe narażenie na działanie pola elektromagnetycznego w w/ w częstotliwościach w strefie zagrożenia. Odnośnie pracy przy obsłudze monitorów elektronicznych Sąd wskazał, że świadek U. W. podała, że stare i szkodliwe monitory były na sali elektronicznego przetwarzania danych jedynie w latach 1978 - 1982.

Sąd Okręgowy podkreślił też, że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego, które są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Sąd zwrócił również uwagę na fakt, że z akt osobowych wnioskodawcy wynika, że od 1 listopada 1984 roku do 31 stycznia 1985 roku pracował jako samodzielny referent techniczny ds. zaopatrzenia. Ustalenie takie poddaje w wątpliwość, czy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pozostawał w strefie zagrożenia i oddziaływania pola elektromagnetycznego o wskazanym powyżej natężeniu. Tymczasem w sprawie o emeryturę w wieku obniżonym z uwagi na pracę w szczególnych warunkach, materiał dowodowy musi prowadzić do pewnego ustalenia, że ubezpieczony w okresie objętym sporem wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Przepisy dotyczące przyznawania wcześniejszych emerytury stanowią wyjątek, dlatego ich wykładnia powinna być ścisła.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie wykazał na dzień 1 stycznia 1999 roku co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym nie nabył prawa do emerytury w wieku obniżonym.

Apelację od powyższego wyroku wniósł T. C., który zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając, że Sąd I instancji nie wziął pod uwagę faktu, iż wypłacano mu dodatek szkodliwy oraz nie ustosunkował się do zaświadczenia zakładu pracy o wykonywanej pracy i warunkach panujących na sali elektronicznego przetwarzania danych. Wskazał, że dwóch świadków potwierdziło warunki pracy i jego udział w przetwarzaniu danych.

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

W uzasadnieniu wskazał, że pracował w ciężkich warunkach - zarówno fizycznie, jak i umysłowo. Dodał, że jego praca polegała na przetwarzaniu danych, a ponadto ponosił pełną odpowiedzialność za wyniki pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zaskarżony wyrok jest trafny i odpowiada prawu. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich przesłanek wymaganych do przyznania emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Orzeczenie to zostało wydane w oparciu o niewadliwe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje jako własne.

Z uwagi na to, iż wnioskodawca (urodzony w (...) roku) nie osiągnął powszechnego wieku emerytalnego, Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu odwołania prawidłowo odwołał się do przepisów art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43). Stosownie do powołanych przepisów ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, a zatem na dzień 1 stycznia 1999 roku osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn (art. 184 ust. 1 pkt 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, czyli wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn (art. 184 ust. 1 pkt 2). Nadto - w myśl art. 184 ust. 2 w/w ustawy - emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Stosownie do art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych tj. w/w rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z dyspozycją § 1 ust. 1 przepisy tego aktu stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2). Za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3). Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie sporną kwestią było to, czy wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. T. C. wnosił o zaliczenie okresu zatrudnienia w Wojewódzkim(...) (następnie (...) Centrum (...)) w okresie od 1 kwietnia 1982 roku do 30 listopada 1997 roku jako pracy w warunkach szczególnych wskazując, że wykonywał wówczas prace wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 4 i 5 załącznika do w/w rozporządzenia tj. prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia (poz. 4), prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia - w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych (poz.5). Sąd I instancji - po przeprowadzeniu postępowania dowodowego - ustalił jaki był charakter pracy wnioskodawcy podczas zatrudnienia w w/w zakładzie i uznał, że jego praca na stanowisku kierownika zmiany w Wojewódzkim(...) (następnie (...) Centrum (...)) nie była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanych wyżej przepisów. Powyższe stanowisko Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Trafnie uznał Sąd Okręgowy, że T. C. nie wykazał, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracował w narażeniu na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia. Sąd Okręgowy słusznie zwrócił uwagę, że nie każda praca w narażeniu na działanie pola elektromagnetycznego jest pracą w warunkach szczególnych. Musi bowiem ona być wykonywana w strefie zagrożenia określonej w powołanych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji przepisach prawnych (Rozporządzenie Rady Ministrów z 25 maja 1972 roku - Dz.U. z 1972 roku, Nr 21 poz. 153, Rozporządzenia Ministrów Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 19 lutego 1977 roku - Dz.U. z 1977 roku, Nr 8 poz.33 ze zm.). W/w przepisy ustalały strefy ochronne (w tym strefę zagrożenia) na obszarze otaczającym urządzenia wytwarzające pole elektromagnetyczne i normowały sposób określania poszczególnych stref w drodze pomiarów m.in. wartości pola elektrycznego i magnetycznego. Przepisy powyższe przewidywały również ograniczenia przebywania pracowników w strefie zagrożenia - dopuszczalny czas przebywania w tej strefie ulegał skróceniu zależnie od natężenia pól elektromagnetycznych. Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że T. C. nie wykazał, że w spornym okresie pracował w stałym narażeniu na działanie pola elektromagnetycznego w w/w częstotliwościach w strefie zagrożenia. Powyższych okoliczności nie potwierdzają zarówno zeznania świadków jak i dokumentacja zgromadzona w aktach osobowych wnioskodawcy (w tym zakres czynności kierownika zmiany z 2 października 1982 roku). Brak było również podstaw do uznania, że wnioskodawca wykonywał pracę wymienioną w wykazie A dziale XIV poz. 5 załącznika do powołanego wyżej rozporządzenia. Z przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prac szczególnie obciążających narząd wzroku i wymagających precyzyjnego widzenia przy obsłudze monitorów ekranowych. Jak wynika z zeznań świadków oraz dokumentów znajdujących się w aktach osobowych - wnioskodawca na stanowisku kierownika zmiany osobiście zajmował się przetwarzaniem danych, a ponadto do jego obowiązków należało organizowanie pracy operatorów przetwarzających dane, drukowanie oraz sprawdzanie poprawności wydruków z drukarek (wyciągów, zestawień), cięcie wydruków na gilotynie. Nie była to zatem stała praca przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych. Powyższe potwierdza również znajdujące się w aktach organu rentowego zaświadczenie wystawione w dniu 18 października 2011 roku przez zakład pracy, na które

wnioskodawca powołał się w apelacji. Z zaświadczenia tego wynika, że w okresie zatrudnienia od 1 kwietnia 1982 roku do 30 listopada 1997 roku T. C. pracował w warunkach szkodliwych i jego praca polegała na drukowaniu materiałów do obsługi klientów (wyciągi, zestawienia) w bardzo dużym hałasie oraz na cięciu wydruków na tzw. gilotynie. Powyższe zaświadczenie nie wskazuje na wykonywanie przez wnioskodawcę prac wymienionych w wykazie A dziale XIV poz. 4 i 5 załącznika do w/w rozporządzenia, nie potwierdza też wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu innej pracy w warunkach szczególnych - prace wymienione w zaświadczeniu nie znajdują się w wykazie stanowisk wymienionych w powołanym wyżej rozporządzeniu.

Należy podkreślić - odnosząc się do zarzutu podniesionego w apelacji - iż fakt pobierania przez T. C. dodatku szkodliwego nie przesądza o tym, że jego praca rzeczywiście była wykonywana w warunkach szczególnych, które dają uprawnienia do emerytury z tego tytułu. Sąd Apelacyjny w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 10 czerwca 2013 roku, II UK 370/12 z którego wynika, że otrzymywanie dodatku za pracę w szkodliwych warunkach nie jest równoznaczne z pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43). Dodatek za pracę w szkodliwych warunkach nie dowodzi pracy w szczególnych warunkach, tak samo jak jego brak nie oznacza, że pracownik w takich warunkach nie pracował. Pobieranie dodatku szkodliwego przez wnioskodawcę nie podważa zatem dokonanego w niniejszej sprawie ustalenia o braku pracy stałej i w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że zarzuty podniesione w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Okręgowy trafnie uznał, że praca wnioskodawcy w spornym okresie nie była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanych wyżej przepisów. Podkreślenia wymaga, że uprawnieniach pracownika do wcześniejszej emerytury decyduje łączne spełnienie wymaganych przez przepisy przesłanek, a nie przekonanie pracownika, że sam charakter i warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach. Dla oceny niniejszej sprawy istotnym było zatem to, że praca jaką rzeczywiście wykonywał wnioskodawca nie była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanych wyżej przepisów.

Niezależnie od powyższego należy dodać, że T. C. domagał się uznania za pracę w warunkach szczególnych zatrudnienia w Wojewódzkim (...) (następnie (...) Centrum (...)) w okresie od kwietnia 1982 roku do 30 listopada 1997 roku (tj. 15 lat i 8 miesięcy). W czasie tego zatrudnienia - w okresie od 24 sierpnia 1989 roku do 28 sierpnia 1990 roku, tj. przez 1 rok i 5 dni - przebywał na urlopie bezpłatnym, podczas którego od 29 sierpnia 1989 roku do 28 sierpnia 1990 roku był zatrudniony na terenie byłego ZSRR w M. na stanowisku gospodarza hotelu (zaświadczenie o zatrudnieniu na budowie eksportowej k. 28a akt osobowych). Praca na stanowisku gospodarza hotelu nie jest pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu powołanych wyżej przepisów. Wobec powyższego należy stwierdzić, że okres zatrudnienia wnioskodawcy w Wojewódzkim (...) (następnie (...) Centrum (...)) po odjęciu okresu urlopu bezpłatnego jest krótszy niż 15 lat, a zatem nawet gdyby powyższy okres został uznany za pracę w warunkach szczególnych - wnioskodawca nie spełniłby warunku posiadania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Należy dodać, że wnioskodawca w toku postępowania przed Sądem Okręgowym nie wskazywał innych okresów pracy w warunkach szczególnych. Na rozprawie w dniu 22 maja 2012 roku jednoznacznie stwierdził, że wnosi o uznanie jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w latach 1982-1997 w Wojewódzkim (...) i na tę okoliczność składał wnioski dowodowe. W tym miejscu należy podkreślić, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.). Na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa zatem powinność przeprowadzenia dochodzenia w celu ustalenia koniecznych dowodów. W niniejszej sprawie wnioskodawca wskazał przed Sądem Okręgowym okres zatrudnienia w latach 1982-1997 wnosząc o uznanie go za pracę w warunkach szczególnych i na tę okoliczność złożył wnioski dowodowe. Wnioskowane przez niego dowody zostały przeprowadzone. Innych okresów pracy w warunkach szczególnych nie wskazywał. W tym stanie rzeczy - twierdzenia wnioskodawcy na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym o posiadaniu dodatkowych - nie wskazywanych dotychczas okresów pracy w warunkach szczególnych nie zostały uwzględnione.

Reasumując należy stwierdzić, że wnioskodawca nie wykazał co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a zatem nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych do nabycia emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.